

NOVÝ DOMOV

Moka

Ellen Milesová

bambóok

bamb**oo**k

NOVÝ DOMOV

Moka

Ellen Milesová

*Pro Kim a Carolyn
a samozřejmě také pro Mochu!*

Kapitola 1

„Páni, koukni na tamten.“ Kája vykulil překvapeně oči, když maminka projela s jejich dodávkou kolem dalšího obrovského domu, který se tyčil na kopci. „Vypadá jako zámek! Vůbec si nepamatuju, že by tady ty obří domy loni stály.“

„Všechny tu vyrostly jako houby po dešti,“ zavrtěla maminka hlavou. „Tahle oblast se vážně hodně změnila.“

Bylo pár dní před Dnem díkůvzdání a Petříkovi mířili na návštěvu za strýčkem Štěpánem, tetou Anežkou a Kájovými sestřenicemi Bětkou a Štěpánkou, kteří žili na venkově daleko od nich.

Když tudy jeli naposledy, byla tahle silnice jen klidnou cestou lemovanou políčky s kuřicí, pastvinami plnými pasoucích se krav a jabloňovými sady. Teď vypadalo všechno

úplně jinak. Místo dřívějších polí a lesů tu byly protažené nové silnice a krajina byla posetá honosnými sídly.

„Luční lány.“ Tatínek si posměšně odfrkl, když si přečetl ceduli poblíž řady zbrusu nových domů. „Teď už rozhodně ne. Štěpán mi říkal, že se tu v poslední době hodně staví. Stěhují se sem hlavně bohatí lidé z města. Tahle oblast je podle nich prý úplně kouzelná a výborně se hodí pro stavbu víkendového sídla.“

„Chceš říct, že lidi v těch obrovských domech bydlí jen pár dnů v týdnu?“ zeptala se nevěřícně Líza, Kájova starší sestra. „To přece není fér, když spousta jiných lidí nemá vůbec žádný domov.“

Tatínek přikývl. „Máš pravdu, není to fér,“ souhlasil.

„Není fél, není fél!“ pokřikoval ze sedačky Adámek, Kájův mladší bráška. Mával přitom pěstičkami ve vzduchu a nadsakoval.

Brok se přidal a několikrát vesele zaštěkal. Kája mu položil ruku kolem jeho hnědo-bílého

krku. Pejsek ležel rozvalený mezi Kájou a Lízou a byl připoutaný cestovními popruhy. Opřel se o Káju a zafuněl mu do ucha. Kája Broka políbil na čumák a spokojeně si vzdychl, zatímco ho hladil na hrudníku po jeho bílé srsti ve tvaru srdce. Svět nebyl fér, ale aspoň měl Broka, nejlepšího psa na světě.

Kája s Lízou si vždycky hrozně přáli vlastní štěně, ale ať škemrali, jak chtěli, rodiče byli proti. Nakonec ale souhlasili, že by si jejich rodina mohla brát štěňata do dočasné péče a starat se o ně, dokud pro ně nenajdou milující domov natrvalo. Kája s Lízou díky tomu rodičům dokázali, jak umějí být zodpovědní. Když se k nim dostal Brok, všichni se do něj zamilovali a rodiče posléze rozhodli, že je jejich rodina už připravená na vlastního psa.

Kája si přitáhl Broka blíž. „Už tam skoro jsme,“ zašeptal mu do ucha. Ucítil lehkou nervozitu, když maminka zahrnula na cestu vedoucí k velké staré farmě jejich strýce.

Líza cestování milovala – vždycky byla nadšená, když někam jeli. Kája měl ale rád

svůj dům, svoje věci a svoji postel. Když od toho všeho musel pryč, nikdy se necítil úplně příjemně. Naštěstí to, že měl s sebou Broka, bylo, jako by si vezl kousek domova. Stačilo, když se ho Kája dotkl, a hned se cítil lépe.

„Zajímalo by mě, co asi teď vymýšlí Bětka,“ přemítala Líza. „Pořád se pouští po hlavě do nějakého dobrodružství.“

Kája znovu ucítil ten pocit nervozity v břiše. Bětku měl moc rád. Jeho sestřenice byla vtipná, chytrá a uměla skvěle řešit záhady. Rád si s ní hrál na detektivy. Jejich nejúspěšnějším případem bylo, když přišli na to, jak se Blesk – štěně border kolie – záhadně objevil u Bětčina domu. Ale občas byla do dobrodružství zapálená až moc.

„Pamatuješ, jak u nás byli loni na jaře na návštěvě a ona tě vyhecovala, abys vylezl na ten velký javor?“ zeptala se ho Líza. „Nezapomenu na tvůj pohled, když jsi vyšplhal na horní větev a nevěděl, jak se dostat zpátky dolů.“

„Lízo, nedobírej si Kájku,“ pokárala ji maminka. „Na té příhodě nebylo vůbec nic

